

פרוטוקול מס' ד/9
מישיבת ועדת הכלכלה
מיום ג' י"ז טט"ו חש"ו - 11.55
בשעה 11.00

חברי הועדה:

א. כהן - היו"ר
י. אורי
ב. אבניאל
מ. וילנר
י. ניצני
ש. פרלשטיין
ע. מימון
ד. פלדמן

השתתפים:מוזמנים:

ד"ר יפה - מטעם משרד המסחר והתעשייה
מר מולכו - מטעם משרד האוצר
מר דודוביץ - מטעם משרד האוצר.

אינפורמציה נוספת בשאלות הסקריפ.

סדר-היום:

היו"ר א. כהן: אני פותח את הישיבה.
אחם זוכרים שהועדה החליטה להזמין את נציגי משרד המסחר
והתעשייה ומשרד האוצר, כדי למוע סקירה נוספת בענין חברות הסקריפ לאחר
שהיו לנו כמה דיונים בהשתתפות ד"ר פיקר, נשמע עכשו את דברי ד"ר יפה
ממשרד המסחר והתעשייה, ואחריו את נציגי משרד האוצר.

ד"ר יפה: הדו"ח של ד"ר פיקר היווה נושא לדיונים רציניים
בממשלה, אבל דיונים אלה עדיין לא סוכמו, והם מתנהלים
בשני כיוונים: א) איו בודקים את האפשרות להמשיך בשליטה הקיימת של חברות
הסקריפ, ומחפשים דרך למנוע את התופעות השליליות הקיימות בענין זה, ובכלל
להדק את הפיקוח על חברות הסקריפ, פיקוח שהיה לא כל כך חמור בזמן האחרון.
ב) וזוהי האפשרות השניה שאנו בודקים בכיוון הצעותיו של ד"ר פיקר, לרכז
את הפעולות או בחברה אחת או במספר מצומצם של חברות, או אולי לשלב זאת
עם ההצעה השניה של ד"ר פיקר, שהממשלה בעצמה תהיה גורם בהפצת הסקריפ
וקניית הסחורות. אולם כפי שאמרתי, דיונים אלה לא סוכמו, ועל כן אינן
לי מה להודיע. גם באוצר מתנהלים דיונים בענין זה, והיה גם דיון משותף
בין שני המשרדים, אבל דבר קונקרטי עדיין לא נחקבל.

ר. פלדמן: רצוני לשאול: האם אפשר עוד היום להשיג רשיון לחברת
סקריפ ומהו הקריטריון למתן הרשיון?

ד"ר יפה: אינני חושב שברגע זה, ברגע של דיונים יסודיים על כל
השיטה, יאירו המשרדים רשיון חדש. הרשיון האחרון
נתן לפני שנה, והחברה שקבלה את הרשיון התחילה לפעול לפני כמה חדשים.

ר. פלדמן:

האם אדוני בטוח שהרשיון לא נתן בזמן שהחלו הדיונים בוועדת השרים הכלכליים בענין זה?

ש. פרלשטיין:

היתה שאילתא ל מר חזני בענין זה, ונתנה חשובה של השר, ואני חושב ש אין מקום לדון על כך בוועדה זו.

מ. וילנר:

בקשר לדיונים המתנהלים על סוגי יסודי, אני שואל: הם מתנהלים דיונים גם בכיוון של תיקון המצב הקיים, ואם כן - האם אפשר לקבל פרטים על כך.

ד"ר יפה:

אינני חושב שאעשה נכון אם אמסור על דיונים שהם כבחינת חמר גלם במטרדים. אני יכול להגיד רק דבר אחד, שבכל אופן לא נפגע במקבלי תעודות השי בונה-פידה, ונמצא דרך שהם ימשיכו לקבלן אם בדרך חבילות דאר או בדרך תעודות שי.

היו"ר א. כהן:

אבקש את ד"ר יפה למסור לשר המטחר והתעשייה כי אנו עומדים לטכם בענין זה, והיה רצוי שמטרדו יעמוד בקשר אתנו.

ש. פרלשטיין:

הענין עדין נמצא במו"מ. הבקר קראתי כי הגיעה מסלחת מאמריקה המייצגת את כל חברות הסקריפ. על כך היה רצוי לשמוע את שר האוצר בכדי לקבל תמונה מלאה של מצב הענינים, כי אחרת נדון בחלל ריק לפי המצב שהיה לפני כמה חדשים.

היו"ר א. כהן:

ברצוני לשאול את ד"ר יפה, האם יש לו מה להוסיף על החמר העובדתי הכלול בדו"ח של פיקר.

ד"ר יפה:

לא.

היו"ר א. כהן:

אני מודה לד"ר יפה, ונשמע עכשו את מר מולכו, מטעם משרד האוצר. הבעדה נכנה לדיון בבעיות הסקריפ לאור הדו"ח של ד"ר פיקר, ועמדה לטכח את המלצותיה. א בל החלטנו לשמוע תחילה את נציג האוצר כדי להוסיף לנו חכמה, דעת ואינפורמציה.

מר מולכו:

אני מבין שהדו"ח של פיקר מקיף מאוד וכולל את המספרים הנכונים בקשר להיקף הפעולות שנעשו. לא אגע במסקנות, זאת תצטרכו לעשות בעצמכם. אני יכול רק להגיד מה הם הרעיונות והדעות שלנו ביחס לזה.

ובכן, כל ענין הסקריפ החל בסוף שנת 1950, כאשר מצב

המזון בארץ היה לקוי ביותר. מצב המטבע החוץ לא היה טוב יותר, ונראה כהקלה ניכרת לקבל אמצעי תשלום נוספים להזנת היטוב בדרך של סקריפ. הכוונה היחה, שעל ידי חברות הסקריפ, ישלחו תעודות שי במקום לשלוח חבילות מזון, ואז המקבל יוכל לבחור לעצמו אותם המצרכים החסרים לו והרצויים לו. דבר טבעי, ולדעתי, גם טוב. ומבחינה טכנית זה מקל יותר מאשר לקבל חבילה שיש בה יותר מדי, קקאו כשאיין צורך בקקאו, ויש פחות מדי קפה. באותם הימים מצבנו במטבע החוץ היה קשה, צמצמנו ב ידה ניכרת את יבוא המזון עד כדי סיכון בריאות התושבים, וברור שכל גרם של מזון שנכנס באיזו שהיא צורה היה רצוי, גם אם הדבר פגם באיזו שהיא צורה את שיטת העברת המטבע לארץ. בשנ ים אלו נכנסו כמויות ניכרות ביותר של מזון. אני חושב שההיקף הגיע ל-22 מליון דולר, פרט לחבילות פרטיות שנשלחות גם עכשו.

כל זמן שהיה פיקוח יסודי על המזון באמצעות שיטת

הנקודות, קשה היה לשער שהיקף המטחר במזון נוסף היה גדול מאד. אבל כאשר שיטת הנקודות בוטלה, והופיעו בפינות הרחובות - מבלי שתהיה השגחה ישירה - כל מיני מצרכי מזון, קשה היה לקבוע את הגבול, מתי הופק המוצר בדרך הרצויה ומתי על ידי כך שנוצרה עבירה על המטבע הזר או תקנות פיקוח על המזונות. הדבר התחיל לקבל ממדים ניכרים כאשר חטיבת המזון זלזלה בהשגחה על חלוקת המזון. ההתחרות בין חברות הסקריפ, שמספרן עלה בינתיים ל-7, היתה גדולה מאד, כל אחת רצתה לזכות בהיקף יותר גדול של העסקים בארץ. ועל כך התחילו לטפק תעודות סקריפ בארה"ב, לשם העברה לישראל, במחיר פחות מהמחיר הנומינלי שהיה רשום על התעודה. זה נעשה כמובן על חשבון הרווחים המופרזים שהיו. אגף המטבע החוץ התחיל לחושבזה במישרין לפני שנה.

ש. פרלשטיין:

אולי חסביר במה מפריעה מכירה זו בפחות מהמחיר
הנומינלי?

מר מולכו:

זה מייקרוואת הסחורה בארץ. אני מעריך שקרובים
אמרתם באמריקה מהווים רק אחוז קטן ב שלוח הסקריפ,
והיתר בא אדרך מוסדות וכל מיני גורמים אחרים. הפצת הסקריפ באמריקה
תופסת בודאי אחוז ניכר מסווי התעודה, וזה משפיע על המחירים.

מר דגידוביץ:

חברת דורון שנוסדה השנה החליטה לנהוג בצורה אחרת -
הורידה את המחירים בארץ באחוזי ניכר, ומוכרת את
הסקריפ בסווי האמתי.

מר מולכו:

החשבונות שלנו לא היו מבוטטים על עובדות שיכולנו
להוכיח אותם. אני חושב שגם עכשו קשה לקבוע שבאופן
טוטאלי הדבר פגום. כל מה שעשינו בשנה החלפת, נסינו להשתלט על החברות
בכיוון זה שהם יכנסו לשיטה של רשיונות יבוא, של ידי כך שהחברה פונה
לרשות המוסמכת ומבקשת רשיון יבוא, אנו יודעים מהי רוצה להביא, ואיך
ימוך הדבר. אם יש לנו הטכנ מסחרי עם יגוסלביה, ומופיע עם נציג חברות
הסקריפ וקונה בקר בדולרים אמריקאיים, ברור שכאשר ד"ר יפה בא ליוגוסלביה
אינו מצליח לקנות בקר על יסוד הטכנ חליפין. אני מבין שבחנאים שהיו
בשנת 1950, כאשר השר יוסף חשב שכל קלורית מזון חשובה, אפשר היה לתת
רשיונות כלליים. היום אנו נמצאים 4 שנים לאחר המעטה ורואים את הדבר
מנקודת ראות אחרת.

אנו דרשנו מחברות הסקריפ שיודיעו לנו מראש מה הן
רוצות להביא, ומאיין, ואיזה מחירים הם משלמות, כי חשבנו שבחקופה שהם
קונים 20 ראש בקר, אנו בודאי קונים 200 ראש, ולנו קל מאד לצ"ף את
הקניה שלהם לקניה הרשמית ולחסוך גם להם מטבע חוץ, ועל ידי כך לא לפגוע
באפשרויות התשלום של ההסכמים המסחריים שיש לנו.

ובכן, הצעד הראשון שלנו היה להכניס את החברות
לשיטה של רשיונות יבוא. רשיון יבוא מוצא על ידי שתי רשויות, ונושא
שתי חתימות - גם הרשות המוסמכת של אגף המזון, וגם הרשות המוסמכת של
אגף המטבע חוץ. אינני רוצה להגיד שאגף מטבע החוץ לא התערב במה שנוגע
לאגף חטיבת המזון, אבל בעיקר החכונו לבדוק את שיטת דרכי המימון.

בתוך ההסכמים האורגינליים של חברות הסקריפ ישנו
סעיף קטן חשוב מאד בדבר 42,5%.

ש. פרלשטיין: מה היתה תגובת החברות על בטול הרשיון הכללי?

מר מולכו:

קודם כל פורמלית, שזה יותר קל מאשר להגיש בקשה.
נכון הדבר, אבל אפשר לקנות סוכר בקובה ואפשר לקנות
סוכר בכספי יצוא מיש ראל דרך פולניה, או אפשר לממן בכסף הולנדי קניית
מזון ביוגוסלביה, אם כי לעתים זה יותר יקר, אבל על ידי כך אנו מספקים
העסוקה למספר יותר גדול של פועלים בארץ. אנו מביאים בחשבון כל הגורמים
האלה.

ש. פרלשטיין:

זה מכוון רק לחברות הסקריפ. על חברות הסי אין לכם
כל השפעה?

מר מולכו:

חברות הסי הן גם יבואנים. על חב ילוח בדאר אין
שליטה. אבל אז גם המימון אינו מימון ישראלי.

ובכן, בהסכם האורגינלי קייה סעיף של 42,5 אחוז
שמטרתו היתה להשתמש בחלק מהמטבע חוץ שמחקבל כחמורה להפצת התועדות בחו"ל
לכיסוי הוצאות מקומיות, והכוונה היתה להוצאות מכס וקניית מצרכים
מתוצרת הארץ, שכר דירה, הוצאות עורכי דין ומטכורות. חישובו את הדבר
וקבעו מתוך הטכמה עם החברות 42,5% מסווי האגרות ולא מסווי הסחורה.
סעיף זה פעל, החברות היו מכניסות מזמן לזמן, על יסוד חשבון שניהלו עם
חטיבת המזון, סכומים מסויימים על חשבון ה-42,5 אחוז. אבל היות ועריכת
החשבונות היתה נמשכת חודש-חודשים, תמיד היה פיגור במסירת הדולרים

על חשבון ה-42,5%. הפיגורצ'ה הגיעו לטכומים פנטסטיים. הדוגמה האחרונה שיש לנו היא מיולי 1954, שאז הגיע הפיגורצ'ה ל-608 אלף דולר, ובאוגוסט ל-568 אלף דולר. בינתיים המפקח על המטבע חוץ לא היה כל כך "הגון" לגבי חברות הסקריפ, והפסיק לחת' להן רישיונות על דעת עצמו. כמובן הם באו וטענו שזו שאלת חיים ומוות בסבילם. אבל התוצאות היו, שבספטמבר החוב ירד ל-286 אלף דולר, ובאוקטובר ל-235 אלף דולר, ובנובמבר, אינני יודע עדיין, אבל אני מניח שזה פחות. ב-235 אלף דולר יש טכום של חברה שיצאה מהענין. אילו ידענו שהיא עומדת לצאת, היינו נוקטים בצעדים כדי שחשלה את ה-150 אלף דולר זמן רב לפני כן.

אני רואה כרגע שמצב החובות לגבי המספרים שהם הגישו אינו נורא כל כך. אבל המספרים שהם הגישו אינם נכונים. פא וחשוב, אם תעודה של 10 דולר מפיקה באמריקה רק 7 דולר, והם מזה 4,25 דולר חייבים להכניס לארץ, נשארים 2,75 דולר לבצע את כל היבוא. אם לעומת זאת ירד היקף היבוא שנעשה מתוך 2,75 דולר, זה מביא לידי מחסבות מדאיגות. עד שנודע לנו שהחלו למכור את התעודות ב-7 דולרים, עבר זמן מסוים. זה לא נעשה בבת אחת, קודם נתנו הנחה קטנה, ואז החל מחזור של חברה אחת לעלות על המחזור של יתר החברות, ואז מצאו שחברה אחת מוכרת ב-10 אחוז פחות, אחר כך המשיך לרדת המחיר עד שהגיע לאבסורד של 6,5 דולר. אינני לוקח על עצמי אחריות למספר זה, על כל פנים, בסביבות 7 דולר כולנו יודעים שזה היה. ביקשנו אפוא מאנשינו המטפלים במחלקת ההכנות במטבע חוץ לבדוק מה היו ההכנסות. האנשים החלו לבדוק את המספרים, והמסקנה הראשונה היתה, שאין בטחון שאותם 42,5 אחוז שהם התחייבו להכניס, הם באמת מנצלים בארץ. כלומר, היתה אפשרות שזה יוצא בחזרה ובוזה מבצעים את מה שהיה חסר מעל ל-2.75 דולר כדי לקיים את היבוא הגדול.

היו"ר א. כהן: איך זה יכול לצאת חזרה?

מר מולכו: בדולרים. הם מכניסים את הדולרים לחשבון הדולרים ובנקים. הבנקים מחזיקים זאת בצורת דולרים, ואם ברשיון היבוא או שהיה פגם או שלא הבינו אותו נכון, נפתח על יסוד דולרים אלה אקרדיטיב, והחשלוש נעשה בארה"ב ולא בישראל. אני חייב להציג שקשה לי לקבוע את הדבר הזה נעשה במזיד על ידי הבנקים, כי ההגדרות שברשימות היבוא לא חמיד היו ברורות. לעומת זאת ברור שאנשים אלה חתמו על חוזה מסויים והפרו אותו ביודעים.

דבר אחר שהם היו צריכים לעשות ולא עשו, היה לקנות סחורות מספקים ישראלים לסנויות הסקריפ. דבר זה לא נעשה על ידם. דברים אלה עוררו חסדות. ועל כך חפשו דרכים בגבולות הרישיונות שנתנו להם להגביל את ה אפשרות של שימוש לרעה ב-42,5 אחוז. והגענו למסקנה, לאחר התייעצות עם היועץ המשפטי של האוצר והיועץ המשפטי של משרד המסחר והתעשייה - והדבר נעשה על דעת שני המשרדים, מנהליהם ושריהם, שלמרות הליקוי הפורמלי שיש בזה, יתבעו חברות הסקריפ לה כניס תחילה את ה-42,5 ורק אחר כך יקבלו רישיונות יבוא. הדבר היה מכביד - ואולי לא הכל הצדק - שהמיון יהיה ב-80-50 אחוז יותר מאשר אילו לא היו מבקשים זאת, כי 57,5 אחוז הרי הם למטרות של יבוא, ו-42,5 אחוז למטרות של שימוש מקומי. 425 אחוז מתוך 57,5 זה קרוב ל-80 אחוז. זאת תורה המבטיחה גדולה מאד. היות והכרנו בזה, ביקשנו דרך שמצד אחד תבטיח אותנו ומצד שני לא תכביד עליהם. לאחר שבדקנו את ההיקף לפי המשקל ולפי המחזור של התעודות, מצאנו שהיחס הוא דולר לקילו. הבדיקה נעשתה על ידי חטיבת המזון במשרד המסחר והתעשייה. וקבענו באופן שרירותי, שנגד כל רשיון שנמצא בידי חברות הסקריפ, הפקדון שיצטרכו להפקיד, יהיה ביחס ישיר למשקל, כך שפחות או יותר יכנסו ה-42,5. כדי לא להכביד עליהם קבענו שעם מסירת הרשיון ימסרו רק 25 אחוז מתוך ה-42,5, והיתר עו קבלת הסחורה על ידם. אבל בינתיים אנו מניקים שהם קנו את הסחורה, זאת אומרת שהיה להם כבר 10 דולר, והם קנו סחורות ב-57,5 אחוז, כלומר יש להם כבר כסף כדי להשליש לנו 75 אחוז נוספים כדי להשלים את ה-42,5 אחוז.

הוצאנו הוראות אלו לאחר שהשתכנענו שאיננו עושים עוול גדול ביותר לחברות, משום שזה מגיע לנו, ומשום שההשלשה הכאשונה היא בגבולות של 10% מהיקף הסחורות, ובודאי הם מוכרים משהו לפני שמתחילים לקנות מחו"ל, ואם הייתה נקבל כאשר יקבלו את הסחורה.

פרטמנו את ההוראות החדשות בידיעת החברות, חלק מהחברות היה מוכן להרחיב לזה. ידוע לנו שחברת דורון מוכנה לזה, וגם חברות השי פועלות לפי סדור זה. אנו הדפטנו את ההוראות ב-14 לחודש בלילה, הפצנו אותן בין הנוגעים בדבר ב-15 בחודש, וב-16 בחודש קרה הפלא - לירות הזהב בשוק השחור ירדו בלירה וחצי. הם עמדו ב-25 לירות וירדו ל-23.5 לירות. אותו דבר קרה ביחס לדולרים השחורים.

היו"ר א. כהן: אם יש לחברי הועדה שאלות - בבקשה.

ר. פלדמן: א. האם מר מולכו אינו חושב שבשעה שהחברות היו צריכות לחת 42,5 לאוצר הנגוע קנוניות בין יצרני תוצרת הארץ לבין החברות?

ב. האם נעשה ניסיון לקבוע מהו הערך האמתי של הסחורה שהאיש מקבל בארץ?

מר מולכו: נעשה ניסיון כזה, ובממוצע זה מעל ל-4 דולר. זו אחת הסיבות למעלאות שהיו במכס.

ר. פלדמן: זאת אומרת שהאנשים בארץ קבלו סחורות בערך של 45 אחוז בלבד מערך התעודה?

מר מולכו: גם זה קרה.

ר. פלדמן: מזה אני מטיק מסקנה, נוסף ל-30 אחוז קומיסיון למוכרי התעודות, נשאר רווח של 25 אחוז.

מר מולכו: נכון. אני רוצה להפנות תשומת לב חברי הועדה, שכל הדברי שנאמרו על ידי איננו נתנים לפרסום.

ש. פרלשטיין: אני מניח שיש מקבלי תעודות בונה-פידה, ויש גם שולחי תעודות בונה-פידה. ובאלה אסור לנו לפגוע. אנו שמענו שגם בשנים 1945/46 הגיעה לארץ עזרה בסכום של 3 מליון דולר. בינתיים הישוב גדל וחלק גדול מעולי ארצות אירופה יש להם קרובים באמריקה, וסכום העזרה יריך להיות גדול יותר מאשר היה ב-1945/46. לכן הצעה אחת הכלולה בדו"ח של ד"ר פיקר נראית לי מאד, גם לגופו של ענין. דגם בכדי לפתור את הבעיה. אני מתכוון לשוק מקביל, ואני מניח שהגשמת הדבר עלולה לעזור בהרבה בכדי לעקור את כל העשבים השוטטים שיטנו בענין זה. זאת אומרת, שהממשלה בעצמה חביא סחורות וחמכור אותן בשוק המקביל במחירים שהיא תמצא לנכונים ומתאימים. אם נעשה זאת, אני חושב שנוכל לחזיר את החברות הללו לתפקידם העיקרי והיחיד, שהן באמת יוכלו לשמש רק למסלות חבילות בונה-פידה.

מר מולכו: ד"ר פיקר נתבקש להציע הצעות, ואילו אני אינני מוסמך לעשות זאת. אני יכול רק להגיד מה אני חושב באופן פרטי, ולא מהי דעת משרד האוצר. ראשית אני חושב שיש אצט פגם יסודי בזה שהממשלה עוסקת במסחר. מצד שני שוק מקביל זה חבר מסוכן, זו חרב פיפיות, משום שאיך שלא יאורגן השוק המקביל, הדולר יהיה 4-5 לירות. אולי במקום זה מוטב היה למצוא חברה רצינית מתוך החברות הקיימות ולהטיל עליה פיקוח חמור.

ע. מימון: נראה לי שועדת הכלכלה יכולה להיות הועדה שתכניס קצת סדר בחיים הכלכליים במדינה. אם ישנם דברים כאלה כפי שמטר כאן מר מולכו, אני שואלת: האם ארצנו היא ללא דיין וללא דיין? אדם שנתפס בהעברת שוורים הועמד לדין ונענש במאסר, ואילו חברות כאלה מבריחות 22 מליון דולר, ולא ננקטו נגדן שום אמצעים. אני אומרת, שועדת הכלכלה צריכה לטהר את המצב הזה. לא יתכן שועדת הכלכלה תעבור על כך בשתיקה.

מ. וילנר: אני מנצל הזדמנות נדירה להזדהות עם דבריה של חברת הכנסת מימון.

היו"ר א. כהן: בענין זה קיימנו בירור מיוחד. הפעם הזמנו את מר מולכו כדי לקבל אינפורמציה נוספת, ולא כדי לדון אתו בענין זה.

מ. וילנר:

האם דנית גם על אפשרות לחיטול החברות, כי אם צריך להתחשב במקבלי חבילות בונה-פידה, יש אפשרות להקל עליהם על ידי מטלוח חבילות בדאר, א' הדבר לא יהיה כרוך בקטיים פורמליים של מכס?

מר מולכו:

אין דנית על חיטול החברות לשם שמית. אם החברות תרמנה למה שמועיל לארץ - לא יחטלו אותן.

לגבי השאלה השניה, אני חושב שמטלוח חבילות בדאר הוא מטוכן יותר, כי האדי השולח חבילה אחת משלם דמי הובלה כאלה שעומדים ביחס בלתי יטיר למשקל החבילה ושוויה. לעומת זאת אם הדבר נעשה במאורגן אפשר לחסוך טכום רציני של ההוצאות על בוליה.

מ. וילנר:

האם קרו מקרים שהעובדות של הפרת החוק וגזילת כספי האוצר נמטרו ליועץ המטפטי?

מר מולכו:

אנו אוטפים את החמר. החמר הוא רב מכדי להעביר ענין אחד. אנו עלוליה למצוא הפתעות מרובות. כדי להרגיע אותך, חלק נמטר כבר ליועץ המטפטי, אבל יתכן שיהיו עוד מקרים שימטרו.

היו"ר א. כהן:

האם עשייתם חשוואה של מחירי מצרכי הסקריפ בחל-אביב וניו יורק בלי המכב?

מר מולכו:

מטפריים אלה אינם אתי כרגע. אבל זה בודאי 80-90 איוז יותר יקר בארץ.

היו"ר פ. כהן:

אני גורט, שאי אפשר לסתום צינור זה, ואם הוא ייסתם יפתחו צנורות מטוכנים יותר ובפחות פיקוח ממלתי. אני גורט חברה ממלתי, בין אם על ידי פקיד הממשלה ובין אם על ידי טוכנות ממלתי. מכל מקום, ברצוני לאול מדוע לא יובא פאשכון סדור מחוך גישה של כסט-פלוט, אנו יכולים להגביל את מטפר המצרכים. אנו יודעים מה עולים מצרכים אלה בארץ ובחו"ל. הממשלה תקבל מזה מט עקיפין רציני, הדבר יוגבל בהיקפו ובכל זאת תשאר אפשרות של העברת תעודות שי בונה-פידה מחו"ל.

מר מולכו:

כבר אמרתי שאינני מוטמן להשיב על כך. על כך צריכים אתו להחליט. אנו רק מכשיר מבצע.

אני חוזר ומבקש ששום דבר מהדברים שאמרתי לא יתפרסם. אנו נמצאים באמצע הטפול בענין. יתכן שאנו שוגים. אני מבקש למסור זאת לכל החבריים שיצאו.

היו"ר א. כהן:

לידיעת החבריים - הסיור שנועד למחר לקו-הנגב - נדחה. כמו כן נתבטלה הישיבה שנועדה לאחר הצהריים, כי שר המסחר והתעשייה הודיע שלא יוכל להשתתף בה.

הישיבה נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 12.30